

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a Mgr. Michaela Nipperta v právní věci žalobce: **Inter Euro Company OÜ**, reg. kód: 11126879, se sídlem Estonsko, Tallinn, F.R. Kreutzwaldi 4A-24, zastoupený Markétou Němcovou, advokátkou se sídlem Brno, Riegrova 1378/1, proti žalovanému: **DACHSER GmbH & Co. KG**, reg. kód: DE 128779390, se sídlem Německo, Kempten, Memminger StraÙe 140, zastoupený JUDr. Peterem Arendackým, advokátem se sídlem Bratislava, Čapkova 2, o zaplacení **660 EUR s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19.4.2016, č.j. 6 EVC 1/2013-477,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši **2.565,20Kč** k rukám advokátky JUDr. Markéty Němcové do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému, aby žalobci zaplatil částku ve výši 660 EUR spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 660 EUR od 18.5.2012 do zaplacení (výrok I.) a náklady řízení ve výši 25 012,45 Kč (výrok II.). Současně

vrátil zálohy, a to žalovanému ve výši 235,19 Kč (výrok III.) a žalobci ve výši 2 000 Kč (výrok IV.)

Žalobcův návrh na vydání evropského platebního rozkazu byl odůvodněn tím, že dne 10.2.2012 byla mezi účastníky uzavřena přepravní smlouva, na jejímž základě žalobce provedl pro žalovaného přepravu nákladu z Breckerfeldu (Německo) do Prahy 9 (Česká republika), za což žalovaný nezaplatil částku v žalované výši.

Žalovaný nespороval, že mezi účastníky byla uzavřena předmětná přepravní smlouva, avšak jako obranu co do výše žalobcovy pohledávky uplatnil svůj nárok na náhradu škody s tím, že společnost HANKOOK TIRE HUNGARY LTD. si u sesterské společnosti žalované společnosti LIEGL&DACHSER Logisztikai Kft. (dále jen „LIEGL&DACHSER“) objednala přepravu zboží - pneumatik v hodnotě 57 109,50 EUR z obce Rácalmás v Maďarsku do obce Heiligenkreuz v Rakousku, přičemž zboží dne 7.3.2012 převzala společnost BAVI s.r.o. jako dopravce, avšak během přepravy došlo ke krádeži zboží. Následně LIEGL&DACHSER postoupila tuto pohledávku na žalovaného.

Soud I. stupně nejprve dovedl, že je dána jeho pravomoc (mezinárodní příslušnost), a to s odkazem na čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12.12.2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu, ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. a) Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22.12.2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, a čl. 31 odst. 1 písm. b) Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), vyhlášené pod č. 11/1975 Sb. (dále jen „CMR“)

Soud I. stupně po provedeném dokazování dospěl k tomuto skutkovému stavu:

Dne 7.2.2012 byla mezi účastníky uzavřena přepravní smlouva, na jejímž základě měla žalobkyně provést pro žalovanou přepravu nákladu z Breckerfeldu (Německo) do Prahy 9 (Česká republika). Žalobce tuto dopravu provedl a za provedenou přepravu vystavil žalovanému dne 17.4.2012 fakturu na žalovanou částku ve výši 660 EUR, avšak žalovaný do dnešního dne za tuto přepravu žalovanou částku neuhradil.

Dne 2.3.2012 uzavřeli účastníci další přepravní smlouvu, a to na přepravu zásilky z Rácalmás (Maďarsko) do Heiligenkreuz (Rakousko) s termínem nakládky dne 6.3.2012 v 10.00 hodin a s termínem dodání dne 7.3.2012 v 15.00 hodin. Nákladní auto bylo připraveno k nakládce, zpožděná nakládky byla opakovaně urgována a z tohoto důvodu došlo dne 6.3.2012 k odstoupení od smlouvy, nejprve telefonicky, později faxem.

Soud I. stupně posoudil odstoupení od smlouvy jako platné podle § 492 odst. 4 maďarského Občanského zákoníku a dovedl, že dne 7.3.2012 tak již žádná smlouva mezi LIEGL&DACHSER a žalovaným neexistovala.

S poukazem na čl. 17 odst. 1 CMR soud I. stupně dále dovedl, že pokud došlo ke ztrátě zboží po převzetí společností BAVI s.r.o., nelze toto přičítat k žalobcově tíži, a proto dospěl k závěru, že pohledávka žalovaného z titulu náhrady škody vůči žalobci, která byla postoupena na žalovanou, neexistuje.

Kompenzační námitku žalovaného tak soud I. stupně neshledal důvodnou s tím, že ani nebyla dána pravomoc českých soudů o námitce rozhodnout ve smyslu ust. § 11 odst. 3 CMR, neboť sídlo přepravce nebylo v České republice, přičemž poukázal i na čl. 6 odst. 3 nařízení Brusel I., ve kterém je upravena příslušnost soudu pro protinávrh s tím, že příslušnost před soudem žaloby, je dána jen, pokud je nárok ze stejné smlouvy jako žaloba, nebo ze stejného skutkového stavu jako žaloba, což v tomto případě nebylo splněno.

Současně dospěl k závěru, že nárok žalovaného byl podle ust. § 10 CMR promlčen v jednorozhodnutí lhůtě od naložení zboží společností BAVI s.r.o. dne 7.3.2012, neboť žalovaný neprokázal, že by svou pohledávku vůči žalobci uplatnil dříve.

Podle soudu I. stupně byla v daném případě ve smyslu ust. § 9 odst. 1 CMR také dána výluka odpovědnosti, neboť žalovaný v řízení neprokázal, že by žalobce jako přepravce při výběru dalšího zasílatele – BAVI s.r.o. nejednal s pečlivostí očekávanou od přepravce.

S ohledem na předvídatelnost soudních rozhodnutí podle § 6 o.s.ř. soud I. stupně uvedl, že dospěl ke shodným závěrům, jako Zemský soud v Eisenstadtu v Rakouské republice v rozhodnutí ze dne 14.12.2015, sp.zn. 27 Cg 75/14v-34, ve věci žalující strany Dachser GmbH & Co KG, proti žalované straně Inter Euro Company OÜ, o zaplacení 57 298,71 EUR, z titulu smlouvy o přepravě ze dne 2.3.2012, kdy žaloba o zaplacení náhrady škody byla v plném rozsahu zamítnuta, přičemž žalovaný se v označeném řízení domáhal stejné náhrady škody, kterou uplatnil jako svou kompenzační námitkou v tomto řízení. V této souvislosti soud I. stupně také poukázal na článek 33, bod 1., Nařízení Rady (ES) č. 44/2001.

Dále soud I. stupně odkázal na rozhodnutí Zemského soudu v Kemptnu ve Spolkové republice Německo ze dne 7.5.2014, sp.zn. 1 HK O 594/13, ve věci Inter Euro Company OÜ proti Dachser GmbH & Co KG, o zaplacení 30 450 EUR s příslušenstvím z titulu nároků z přepravy, kdy žalovaný vznesl v řízení také námitku započtení na náhradu škody ve výši 57 298,71 EUR na základě ztráty přepravovaného zboží, přičemž žalobě bylo v tomto řízení vyhověno. Podotkl rovněž, že ke shodnému závěru dospěl i Okresní soud v Mladé Boleslavi ve věci vedené pod sp.zn. 18 EVC 1/2013. Soud I. stupně dále konstatoval, že žalovaný byl vyzván, aby uvedl, zda namítaná škoda mu byla uhrazena pojišťovnou, avšak žalovaný tak neučinil.

Z výše uvedených důvodů soud I. stupně žalobě v plném rozsahu vyhověl a žalobci přiznal žalovanou částku 660 EUR včetně požadovaného příslušenství podle ust. § 369 zák.č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, platný do 31.12.2013, ve spojení s ust. § 10 odst. 1 z.m.p.s., a to od 18.5.2012 s ohledem na splatnost žalobcovy faktury.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

O vrácení záloh účastníkům bylo rozhodnuto podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na úspěch účastníků ve věci samé, zaplaceným zálohám a výši nákladů řízení státu.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, ve kterém namítal, že soud I. stupně nesprávně odkázal na čl. 11 odst. 3 CMR, neboť jeho odkaz se zjevně měl týkat čl. 31

odst. 1 písm. a) CMR. V tomto ohledu pak dovedl, že byla dána pravomoc českých soudů k projednání jeho kompenzační námitky, neboť podle jeho názoru bylo v řízení prokázáno, že sporná přepravní smlouvy byla uzavřena prostřednictvím pobočky žalovaného v Břeclavi. K povinnosti soudu zabývat se kompenzační námitkou v jednom řízení také poukázal na soudní judikaturu, konkrétně na rozhodnutí publikované pod R 50/1996. Současně s odkazem na čl. 71 odst. 1 Nařízení Brusel I. namítl, že ustanovení CMR mají před tímto nařízením přednost. Ohledně rozhodnutí rakouského a německého soudu namítl, že tato rozhodnutí nebyla pravomocná a že nejsou pro české soudy závazná. Namítl rovněž, že v daném případě nebylo možné jednostranně od přepravní smlouvy odstoupit a že ani výpověď smlouvy ze strany dopravce nebyla prokázána. Uvedl také, že jeho nárok nebyl promlčen, neboť uplatnění své pohledávky řádně prokázal listinami ze dne 9.3.2012 a 26.3.2012. V tomto ohledu namítl, že si soud I. stupně přizpůsobil důkazy pro své rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že v daném případě bylo zboží ukradeno dopravcem, a proto bylo třeba aplikovat na uplatnění reklamce tříroční lhůtu podle čl. 32 odst. 1, věta druhá, CMR. Dále upozornil na to, že čl. 9 odst. CMR vůbec neobsahuje normu, na kterou soud I. stupně odkázal a že obsah maďarského Občanského zákoníku nebyl v řízení prokázán s tím, že úvahy soudu I. stupně ohledně plnění pojišťovny byly nepřipadné. Navrhl tedy, aby byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku s poukazem na jím předložené rozhodnutí Vrchního zemského soudu ve Vídni ze dne 7.6.2016, sp.zn. 1 R 25/16b, který potvrdil, že nárok žalovaného na náhradu škody za ztrátu pneumatik není oprávněný a nebyl žalovanému přiznán. V této souvislosti pak poukázal na čl. 1, čl. 2 a čl. 33 bod 1. Nařízení Rady (ES) č. 44/2001. Podle žalobce tak veškeré argumenty uvedené v odvolání žalovaného nebyly relevantní.

Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. ve spojení s ust. 214 odst. 1 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedl řádné dokazování, ze kterého v zásadě správně zjistil skutkový stav věci. Jen pro úplnost odvolací soud považuje za nezbytné upřesnit, že podle nákladního listu č. 3/138488 přepravní smlouva na dodávku zboží z Breckerfeldu (Německo) do Prahy 9 (Česká republika) za cenu 660 EUR byla uzavřena dne 10.20.2012, přičemž přeprava byla provedena dne 15.3.2012, jak se podává z mezinárodní nákladního listu č. CZ RV 5021528, podpořené e-mailovou zprávou ze dne 13.3.2012 od právního předchůdce žalovaného žalobci.

S ohledem na odvolací námitky žalovaného odvolací soud v daném případě dospěl ke shodnému závěru jako Městský soud v Praze v usnesení ze dne 27.1.2016, č.j. 90 Co 309/2015-231 v tom, že byla dána pravomoc českých soudů (mezinárodní příslušnost) k projednání kompenzační námitky žalovaného, a to podle čl. 1 bodu 1 a čl. 31 bodu 1 CMR, neboť místo převzetí zásilky bylo v Německu a předpokládané místo jejího dodání v Rakousku, přičemž oba tyto státy jsou smluvními stranami Úmluvy CMR a přepravní smlouva byla uzavřena prostřednictvím žalobcovy pobočky v Břeclavi, za kterou jednala paní Radana Brumovská, jak vyplynulo z její svědecké výpovědi, která byla podpořena výpovědí svědkyně Dory Rojowski a přepravním příkazem č. 12112254 ze dne 5.3.2012.

Za rozhodující vzal odvolací soud tu skutečnost, že žalobce soudu předložil rozhodnutí Vrchního zemského soudu ve Vídni ze dne 7.6.2016, sp.zn. 1 R 25/16b, kterým nebylo vyhověno odvolání žalující strany Dachser GmbH & Co KG proti rozsudku Zemského soudu

v Eisenstadtu v Rakouské republice ze dne 14.12.2015, sp.zn. 27 Cg 75/14v-34, ve věci žalující strany Dachser GmbH& Co KG proti žalované straně Inter Euro Company OÜ, o zaplacení 57 298,71 EUR z titulu smlouvy o přepravě ze dne 2.3.2012 týkající se 830 kusů pneumatik z Rácalmás (Maďarsko) do Heiligenkreuz (Rakousko) s termínem nakládky dne 6.3.2012, kdy žaloba o zaplacení náhrady škody byla v plném rozsahu zamítnuta. V průběhu odvolacího řízení pak žalobce předložil doložku o právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí Zemského soudu v Eisenstadtu ze dne 14.12.2015, sp.zn. 27 Cg 75/14v-34. Přitom v označeném řízení se žalovaný jako žalující strana domáhal stejné náhrady škody, kterou uplatnil jako svou kompenzační námitkou v tomto řízení.

V této souvislosti měl proto odvolací soud ve smyslu ust. § 6 o.s.ř., § 13 o.z., článku 33, bod 1., Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 a § 14, § 15 a § 16 zák.č. 91/2012, jakož i s ohledem na závěr uvedený v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.3.2007, sp.zn. 20 Cdo 2039/2006, které je dostupné na <http://www.nsoud.cz>, přihlédl k rozsudku Zemského soudu v Eisenstadtu v Rakouské republice ze dne 14.12.2015, sp.zn. 27 Cg 75/14v-34, ve spojení s rozhodnutím Zemského soudu v Eisenstadtu v Rakouské republice ze dne 14.12.2015, sp.zn. 27 Cg 75/14v-34, za vyřešenou otázku kompenzační námitky vznesenou žalovaným.

Odvolací soud tedy uzavřel, že soud I. stupně postupoval správně, pokud kompenzační námitku žalovaného posoudil jako nedůvodnou a žalobě v plném rozsahu vyhověl, neboť v daném případě byla mezi účastníky platně uzavřena přepravní smlouva ve smyslu čl. 1 a násl. CMR, na základě které žalobce přepravil zásilku v požadovaném termínu, avšak žalovaný žalobci za přepravu nezaplatil dohodnutou cenu.

Z výše uvedeného důvodu, s přihlédnutím k tomu, že nebylo shledáno pochybení ve výroku o náhradě nákladů řízení, ani ve výrocih o vrácení záloh účastníkům řízení, byl rozsudek jako věcně správný podle ust. § 219 o.s.ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. V daném případě měl žalobce v odvolacím řízení plný úspěch, přičemž mu vznikly náklady řízení za jeho právní zastoupení, a to za jeden úkon právní služby podle ust. § 7 bod 5 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb., a to ve výši 1 820 Kč za vyjádření ze dne 8.9.2016 k odvolání žalovaného (tarifní hodnota úkonu činila 17 833,20 Kč při přepočtu 660 EUR podle kurzu ČNB ke dni 8.9.2016 ve výši 27,020 Kč za 1 euro). Právní zástupkyni žalobce dále náležel jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. S připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty (445,20 Kč) pak žalobcovy náklady činily 2 565,20 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 21. února 2017

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Iveta Tomanová